

lige Forhold under Ministeriet for offentlige Arbejders Budget, men den Minister, der har siddet alle Advarsler overhørig, er Indenrigsministeren, og derfor er det ham, det tilkommer at gøre Rede for, hvorfor han ikke har fulgt Raadene, hvorfor han ikke har fulgt Advarslerne, og hvorfor han endelig, da man fra Finansudvalgets Side udbad sig Oplysninger, kun har givet en ufuldstændig Redegørelse.

Indenrigsministeren (Sigurd Berg): Jeg skal først takke Finansudvalget for den Stilling, det har taget til mit Budget, til de forskellige Forslag, der er stillede. Den ærede Ordfører oplyste, at der angaaende et Par Punkter var taget Forbehold. Derom skal jeg først udtale mig nærmere, naar jeg har hørt, hvorledes Forholdet er, og hvad Finansudvalget egentlig har at bemærke.

Fremdeles omtalte den ærede Ordfører de Oplysninger angaaende Dansk Fredsforening, som jeg har skaffet efter Anmodning fra Udvalget. Jeg minder i den Anledning om, at den Bevilling, der er den ordinære Bevilling til Dansk Fredsforening, jo er givet tidligere.

I øvrigt kan de Spørgsmaal, der knytter sig hertil, være Genstand for fremtidig Overvejelse.

Den ærede Ordfører omtalte ogsaa de Skrivelser, der er vekslede angaaende Kulsituationen vedrørende mit Budget, og udtalte her, at det gik som en rød Traad gennem det hele, at det gjaldt om at sikre Landet saa meget Kul som muligt. Det er jo rigtigt; det var den Tone, der gik gennem alt, hvad man hørte i den Tid, da man var bange for, at Landet ikke skulde faa de fornødne Tilførsler af Kul. Det ærede Medlem Hr. Rode lagde i sine Udtalelser Sagerne noget anderledes til Rette, end man har gjort fra Oppositionens Side, ogsaa siden Finansudvalgets Betænkning blev offentliggjort, idet det jo hele Tiden har været meddelt, at Hovedangrebet skulde føres mod Statsbanernes Kulindkøb. Nu fik vi imidlertid at vide, at det var ikke Hovedsagen. Hovedsagen var, at man fra Indenrigsministeriets Side havde forsømt at gøre, hvad man burde gøre, i Anledning af de Henvendelser, der var rettede til Ministeriet, og man kan jo nok forstaa, hvad der kan begrunde den taktiske Forandring, som den ærede Ordfører for Oppositionen her har foranlediget, idet det ikke er vanskeligt at faa Øje paa, hvad

der har kunnet bidrage til, at man hellere har villet søge at lægge Angrebet over paa et andet Budget. Jeg skal imidlertid svare paa de forskellige Angreb, som det ærede Medlem saaledes er fremkommet med.

Først vil jeg gerne minde om, hvorledes hele Situationen var den Gang, Ministeriet tiltraadte. Da var Situationen den, at der var Vanskeligheder for Tilførsel af Kul; fra England var der meddelt, at det kunde være muligt, at man kom til at opretholde den Bestemmelse, der var indført om Fastsættelse af et vist Antal Tusind Tons om Maanedene, og at man i Anledning af en bestemt Henvendelse om et vist statsligt Indkøb til en Institution havde udtalt til Gesandten, at man ikke derfra maatte vente nogen Lempelse. Fra Amerika meldtes, at den Lysning i Situationen, der havde været, maatte man ikke regne med fremdeles, der syntes at være Vanskeligheder paa mange Hold; man frygtede endogsaa, at Arbejdervanskelighederne vilde blive større og større. I Den overordentlige Kommissions Skrivelse er der peget paa, at man maatte kunne faa Kul fra Tyskland, og det gøres i Skrivelserne gældende, at man fra Arbejdernes Brændselsforsyning mente, at Tidspunktet var gunstigt for Optagelse af en Forhandling med Tyskland. Men det kunde dog Ministeriet for sit Vedkommende ikke indrømme Rigtigheden af, der var ikke nogen Mulighed for statslige Forhandlinger angaaende saadanne Indkøb, saa meget mere som det ogsaa paa det Tidspunkt gjordes gældende fra Ententens Side, at Overenskomster ikke blev overholdt fra Tysklands Side. Det var heller ikke det almindelige Indtryk, som man fik ved at følge Pressen herhjemme, at man ventede, der skulde kunne faas Kul fra Tyskland, og hvis der har været saadanne Forventninger indenfor Arbejdernes Brændselsforsyning, er de ganske sikkert temmelig hurtigt efter blevet undersøgt, og man har saa set, at de ikke var holdbare. Den 4. Juni skrev saaledes „Social-Demokraten“: „Kan Tyskland ikke hjælpe os? Det er et Spørgsmaal, mange vil stille, men desværre, dertil er ingen Udsigt“. Og i denne Forbindelse minder Bladet ogsaa om, at Ententen har Kontrol over Tysklands Kul-eksport.

Stillingen var altsaa i Virkeligheden den, at det, man lagde Hovedvægten paa, var ikke den ene eller den anden Fremgangsmaade, saaledes som det ærede Medlem Hr. Rode nu vil fremstille det, men